

Mùa Tạ Ơn

Các bạn thân quý,

Có khi nào bạn dành chút thì giờ viết xuống tên những người mà bạn từng chịu ơn, hay những tình huống mà bạn chịu ơn cái sự việc đó? Chắc là đầy cả trang giấy hay hai ba trang hơn nữa... bởi vì không một ai tồn tại sống sót trên cuộc đời này mà không từng mang ơn một hay nhiều người khác.

Theo tôi, trong quan hệ giữa người và người, bất luận ở một dân tộc nào cũng có cái đẹp của lòng biết ơn văn hóa của họ trong đó. Riêng với văn hóa VN, ông cha ta cũng từng có những tấm tình biết ơn và tạ ơn luôn được diễn tả qua các câu ca dao tục ngữ nằm lòng: „uống nước nhớ nguồn; ăn trái nhớ kẻ trồng cây; ăn khoai nhớ kẻ cho dây mà trồng....“

Từ lễ Vu Lan theo Phật giáo cho đến lễ Tạ ơn thường thường là khoảng 2 tháng. Tôi cảm thấy có nhiều không gian và thời gian cho chính mình nhiều hơn hết so với các tháng khác, mùa xuân cây cối nở rộ, vườn tược phải được gieo trồng, bận rộn, qua đến mùa hạ, chạy đua cắt tỉa nhánh ngọn cho có hoa trái, chăm bón cẩn thận...nhưng đến mùa thu, là mùa thu hoạch gặt hái...cái thời tiết dần dần lắng xuống sang thu, một ít nhiều với những hoa trái có được sau những tháng vun trồng, cắt vài trái khổ qua trên giàn xuống đem đi kho thấy lòng vui chi lạ...thâm cảm ơn mưa nắng, đất trời, cảm ơn cả công phu tưới cây của những người trong gia đình.....tạ ơn này quá phù hợp với Lễ Tạ Ơn của người Tây Âu (bên Mỹ cũng có Thanksgiving!). Nó không quá xôn xao nhộn nhịp như Lễ Giáng Sinh cuối năm đầy quà cáp, mà cũng không quá tung bừng trịnh trọng lễ nghĩa như ba ngày Tết bên nhà, năm nào cũng vậy, cứ đến mùa Tạ Ơn là lòng tôi luôn hướng về bên trong, yên tĩnh, thâm cảm ơn mọi người, mọi vật đã từng có duyên với tôi..., tôi có những phút giây yên tĩnh, ghi nhận sâu xa từ trong đáy lòng về những ơn mưa móc đó...để thấy lòng mình lâng lâng một niềm vui nhẹ nhẹ, khó tả nhưng rất thân thương.

Giờ đây, khi đọc được những dòng chữ này, dù bạn đang ở đâu đó...chúng ta cũng có duyên may gặp nhau nơi đây. Có thể đây là một chuyện bình thường, nhưng với tôi, tôi thâm cảm ơn cái duyên đang có này. Viết đến đây, tôi luôn ý thức rõ là dù có bệnh hoạn, cơ thể yếu dần theo tuổi tác, dù có tâm sự bi đát đến đâu, tôi luôn thấy rằng mình vẫn còn sung sướng hơn rất nhiều người khác. Tôi nghĩ, tôi sẽ không bao giờ có được lòng biết ơn dai dẳng này nếu tôi quên đi những gì đã trải qua ngày xưa và coi thường những gì tôi có được ngày hôm nay!

Vì không sống sâu sắc, bị chi phối nhiều nên phần đông chúng ta hay mắc bệnh quên ơn, vong ân, bội nghĩa...cái đó cũng thường thôi, thành ra khi có cơ hội dừng lại, nhắc nhở chính ta và những người thân...để ngồi thật yên, đếm từng ơn lành, ghi nhận lại trong đời những ơn nghĩa bấy lâu và ghi nhớ những cái đẹp đó thay vì đi nhớ chi cho mệt những đau khổ, hận thù, ganh tỵ, nuối tiếc không nuôi dưỡng chút nào.

Cám ơn Quê hương VN với hai mùa mưa nắng, với những bác nông dân chịu khó chịu thương, hiến tặng cho đời những hạt gạo thơm ngon. Quê tôi nghèo lắm nhưng đậm tình nhân hậu, nơi đã đón nhận tôi từ lúc lọt lòng, cho tôi biết bao nhiêu là kỷ niệm ngọt bùi cả thời thơ ấu. Với 1/3 tuổi đời gạo chợ nước sông, gió mưa từng bữa...đó vẫn là quê hương tôi, là nỗi nhớ niềm thương của tôi, ngày lại ngày nơi xứ lạ quê người....

Cám ơn Ba Má đã sinh ra và nuôi dưỡng con đến ngày trưởng thành, những ngày tháng lo cho chúng con làm lưng má còm xuống, vai má oằn đi và thêm những nỗi buồn âm thầm chịu đựng các con suốt bao nhiêu năm Những chuỗi ngày đặng đặng, Ba đã chạy lo cho các con từng miếng cơm manh áo, bất chấp những giọt mồ hôi trên áo trên lưng, tháng tháng mang tiền lương để má lo cho các con ăn học tươm tất, nên người....

Cám ơn các chị em của tôi, đã có nhau, đã chia sẻ với tôi những tháng ngày từ thuở ấu thơ cho đến lúc trưởng thành. Cám ơn sự có mặt huyết thống cho nhau, chia sẻ vui buồn dưới mái gia đình trên thuận dưới hòa, chị em mình luôn động viên, an ủi, nâng đỡ nhau trong những tình huống khó khăn....

Cám ơn tất cả các Thầy Cô đã tận lực dạy dỗ tôi nên người, đã trao truyền cho tôi biết bao là kiến thức, đào tạo tôi trở thành người hữu dụng cho đất nước, xã hội....

Tôi cũng xin cảm ơn tất cả các bạn bè tôi có được bấy lâu, các bạn đã tặng cho tôi biết bao là kỷ niệm, buồn có, vui có – những món quà kinh nghiệm vô giá mà tôi không thể nào mua được: nếu không có các bạn thì có lẽ cả một thời áo trắng của tôi không có chút gì để mà trân quý, luyện lưu cả. Rồi nếu không có các bạn thì những năm tháng đi học xa nhà làm sao tôi có những cuộc gặp gỡ họp mặt đầy thân mật, hướng thiện cho tới bây giờ, đó là chưa kể đến sự học hỏi từ những kinh nghiệm sống mà các bạn từng chạm phải, từng trải qua trong một xã hội tuy văn minh nhưng đầy bon chen, bần rộn... thậm chí nhiều khi cái Tình Người bị coi là rất nhẹ....

Cám ơn những ông chủ, bà chủ mà tôi đã từng làm việc cho họ. Vì họ đã cho tôi biết rõ giá trị của đồng tiền tôi làm ra bằng mồ hôi và trí óc của mình, để tôi hiểu rằng mình không được phung phí, phóng túng, vì đồng tiền lương thiện bao giờ cũng phải đánh đổi bằng công lao khó nhọc của đầu óc và bản thân....

Cám ơn các bệnh nhân trong bệnh viện mà tôi đến thăm thiện nguyện, họ đã giúp tôi biết và hiểu thế nào là cái đau, cái khổ và cả cái tuyệt vọng của các bệnh tật...qua đó tôi ý thức thêm về việc săn sóc thân và tâm của mình đáng hoàng hơn....

Cảm ơn những người thương tôi và những người tôi thương (người tình?) Họ đã cho tôi biết và hiểu được cái cảm nhận thế nào là một Tình yêu đích thực, một Hạnh phúc chân thành và luôn cả thế nào là chia ly, đau khổ....

Cám ơn những bậc Thầy Cô tâm linh, những người bạn đạo cùng dạy dỗ, tu luyện với nhau, để chuyển hóa những yêu kém, khổ đau trong chính bản thân mình. Từng giọt nước, giọt nước mỏng manh yếu đuối, chúng ta cùng nhìn về một hướng, nương tựa nhau, sống theo lời kinh tiếng kệ, theo ánh sao mai buổi rạng đông đật đạo của Đức Từ Phụ mà đi như một dòng sông, đổ ra biển cả, hòa quyện yên lành cùng vũ trụ mệnh mông không còn ranh giới, không một không hai....

Vì còn ở trong cõi trần, tôi cũng xin được cảm ơn tiếp đến những dòng thơ, dòng nhạc... đã giúp tôi có những giây phút thật thư giãn sau những căng thẳng của cuộc sống, để thấy rằng cuộc đời này dù sao đi nữa cũng vẫn còn có một chút chút gì đó để nhớ, để thương. Một chút thơ thần cũng là một nét chấm phá sống động, đẹp tươi trong cuộc sống xô bồ này...

Tôi cũng không quên cảm ơn cả những thăng trầm trong cuộc sống, tôi có dư cơ hội từng nếm qua mọi mùi vị ngọt cay, đắng khét của cuộc đời, để nhận chân ra rằng cuộc sống này rất vô

thường, có đó rồi mất đó, từ trên cao bỗng bị rơi xuống tận vực thẳm....và từ đó tôi bớt dần „cái tôi“ ngạo mạn của thuở nào....

Lời cảm ơn chân thành cũng xin gửi đến đất đá cây cỏ quanh tôi, sự có mặt của lá của hoa của mưa của nắng và luôn những ngày giông bão cho tôi ý thức được rằng chúng ta cần có nhau trong cuộc đời. Nụ hoa, chiếc lá, ánh nắng đầu ngày và ráng hồng cuối ngày đều đến với tôi bằng những khúc nhạc thật hồn nhiên...

Xin cảm ơn tất cả...tất cả những ai đã và đang đến trong cuộc đời tôi, và luôn cả những ai mà tôi chưa có cơ may được quen biết.

Mỗi khi đến mùa Vu Lan bên nhà...cho đến ngày Lễ Tạ Ôn nơi nước tôi đang cư ngụ, tôi hay gọi điện thoại về để nói lời cảm ơn với Má, với các chị em, bè bạn, những người thân thương, những người từng giúp đỡ tôi trên mọi nẻo đường. Tôi thiền nghĩ, đôi lúc chúng ta cũng cần nên biểu lộ tình thương yêu và lòng cảm ơn của mình bằng một hành động gì đó cụ thể, dù một lời nói „con thương Má lắm!“ hay „em cảm ơn anh đã luôn chăm sóc cho em và các con“, hay một tấm thiệp, một cành hoa. Phải chăng đó là Tình thương chân thật được cho đi và được đón nhận bằng cả trái tim của cả hai phía? Ôi! Đẹp làm sao phải không các bạn? Bởi vì lẽ mai này...lẽ mai này...những người thương yêu đó không còn nữa, thì ngày Lễ Tạ Ôn sẽ còn có ý nghĩa gì nữa không?

„....Biết rằng sức sức không không

Thôi thì nên sống hết lòng với nhau...“

Xin cho tôi được nói một lần nữa với tất cả tấm lòng, nói lời cảm ơn: *Cám ơn lắm. cuộc đời này.....*

Hiên trúc, mùa Tạ Ôn 2017

Bông Lục Bình

www.vietnamvanhien.net